

Loạn Lẫn

Tác-giả: TRÂM CẢ-MÂU

Này mẹ vợ,

Chúng ta ở quê người quá có thật khó, có trăm ngàn lo-lắng, có cả vạn thứ khó-khăn.

Lo mất việc, lo trẻ giờ, lo xe hư, lo tai-nạn, lo bảo-hiêm, lo học-hành, lo con ló cái, lo tưởng-lai ngẩn tưởng-lai dài lo ngày hưu-trí. Lo luôn cả nền kinh-tế thăng-trầm, lo tiền mất giá. Có người lo luôn cả đại chiến thế-giới thứ ba.

Chúng ta mệt mỏi từ sáng sớm đến khuya. Buổi mai ra đi khi trời đất còn mịt-mù tối. Tuyết bay đung tròn lảng-mờ. Đến sớm lắm không ngồi trí nghĩ tay. Trưa nửa giờ hấp-tập cho qua bữa. Chiều về phố xá đã lên đèn buồn hiu-hắt. Khi đi trời tối lúc về đêm đến. Đỡ người quần-quật.

Những khi nhớ nhà sâu héo-hắt. Ruột thắt từng đoạn muốn đứt liã. Chung quanh lạ-lùng khó hòa-đồng buồn vui trong kiếp sống.

Ăn nói ập-úng chẳng xuôi lối. Tai nặng-nề nửa điếc nửa lác, nghe gã tưởng quốc. Luật-lệ lớ-mơ như chưa tỉnh ngủ.

Đỡ thật quá nhiều khổ-sở khó-khăn.

Thế những,

Cha mẹ, bà con bạn bè chúng ta nơi quê nhà, chỉ còn quá nhiều cay-đắng. Trăm vạn thứ đã sạch tay rồi. Họ thiếu: Thiếu tự-do, thiếu an-bình, thiếu áo thiếu cơm, thiếu hy-vọng, thiếu tương

-lai, thiếu hạnh-phúc. Thiếu Phật, thiếu Chúa, thiếu lun, tung.

Lo-lắng trăm bề. Lo từng bữa cơm, từng củ khoai, khúc sắn, từng giọt nước mắm, từng bó rau. Lo hội họp, lo học tập lo chính sách đổi thay. Lo dân công, lo thủy-lợi. Nôm-nớp đêm ngày không một phút thanh-thản tâm-hồn. Sống giữa quê-hương một kiếp lưu-đày.

Ôi đau khổ nhọc-nhăn nào kể xiết, Nhưng cũng chưa khổ bằng, Hàng triệu đồng bao kinh-tế mới. Nhà không đủ nắng mưa che. Đói khát rã-rối. Đập đá phá rừng. Nước uống quý như nước cam lồ. Ăn lá lay, cây rế, dụn dế, sống qua ngày. Chung-quanh du-kịch canh gác, quanh năm không ào, tâm khổ che mông rách nát tả-tối. Chỉ ước-mơ 1 ngày được về phố ngủ hè đường. Tương-lai là đất núi đá rừng., muối mồng bệnh độc, gửi nấm xương tăn giữa rừng thiêng.

Đón đau nào kể xiết.
Nhưng cũng chưa bằng,

Mấy trăm ngàn người đi từ cái -tạo từ Bắc chí Nam. Đói khổ lạnh-lẻo thiếu thốn trăm bề. Roi bạo-tân quật ngang lưng chảy máu. Uất-hận nghiêng trời. Tuổi chưa già tóc bạc phát-phờ. Miệng không răng tuổi xuân móm-mem. Ăn cả dụn dế cón-trùng. Cục kẹo quý bằng khối kim-cường, củ khoai quý bằng của cải thế-gian góp lại. Quần-quật lao-động đêm ngày. Sức tàn lực kiệt. Kiếp sống như đã chết rồi. Chỉ chờ ngày vui nóng một năm làm phân bón cây rừng.

Thảm-thương là thế đó. Tưởng đến chín tầng địa-ngục cũng chưa bằng.

Này mẹ vợ,

Đừng quên chúng ta là những kẻ vô cùng may-mắn. Có tự-do, có cơm, có áo, có hy-vọng, có tưởng-lai.

Từ nay ta muốn không còn nghe đến cửa rộng nhà cao, tiện-nghi sang-trọng, xe láng, áo lượt, quần lã, thịt ngon gạo quý.

Ta cũng không muốn nghe lo xa hàng chục năm tới, bảo-hiêm tuổi già. Tiền lối lối - xuất tối đa. Ta chỉ muốn nghe bản đến chuyện xé chia một phần của mình cho những người đang thiếu-thốn.